

okoli navpičnice

goran rem

MALO POSLIJE

Poslije, u nastavku, u ponavljanju završetka...

Curtis i ja u samoposluzi
susrest ćemo Wendersa
i reći:

Zdravo Branko,
najviša li još uvijek za odlazeće tuljane?

Još malo poslije...

u malom foto-laboratoriju moje škole, već žvačući tostirane korice,
razvijat ćemo izletničke izoštrene strahove,
tako postajati svima bliski i popularni. Ljudi će potom gledati naše filmove
koji će biti, npr., prvi zvučni filmovi
pa će se ljubav širiti i radiosnimkom, a i nedjeljom.

Nevidljivo će se gubiti, nalaziti, što li?

Band koji će epizodno uletjeti u crne razvijačke posude
u crne razvijačke posude
pjevat će uglažljene TV - DnevniKE. U kulturnoj rubrici
žuti će plesni i skraćeni snimak

otisnuti
posljednji walkmanski bijeg
grupe
žalosnih i vlažnih tuljanica.
Naime, takva će biti slika.

ZAŠTO BOJE NISU PIJANISTICA?

Onih dana
kada su se pojavile neke nove boje
mahanja nije bilo.

Nikakvog!
Požudno se čekalo iskliznuća slova, njihova
oštrog
memorijskog
strmoglava

okomitog zapada, nekolicine neispunjeneh supstituiranja
»i«
pojednostavljenog dizajniranog užića

Te nove boje, najtužnije u sivoplavom metaliku,
obraćale su mi se neobično šumećim
neodređenim glazbama,
udvajale su negativitetna obličja, strukturno dopisivale ljudljenje
i bile, dakle,
dobre
i neupadljive

Ne mogu reći, ne, ne mogu reći.
Da ih pisati nisam uopće želio ili znao, ne, sve je to bilo prividno u redu,
ali jednog dana, nakon početnih onih dana, žustro su se zaobrozile
i počele izbjegavati svaki spektralni identitet, miješale su se, naprsto,
i konačno se upustile sudjelovati u skakačkim atletskim disciplinama, a tu
sam se polifonu razlagao i prestajao shvaati.

Ne želete ih opipavati, napustio sam bubnjarsko trčkanje po stepenicama
»i«
progresivno otvarao kišobrane različitih veličina, odbacivao ih potom
ne obmanjujući se ni malo njihovim padobranskim potencijalima,

te se zaljubljeno licitiravao za neku nagradu mjesne zajednice do 27 godina

Nju je medutim redovito dobivala neka pijanistica, koju sam, eto, ja poslije
takoder dobivao zvučati i tamniti u shvaati.
neodredene lukove

Ja sam je
okomito
repetitivno
plakao u pitoreskne metlike. Ona se okretala, okretala i plaaaavila,
vodoravno se radovala i šetala neka mala slova prema dolje.

»okoli navpičnice«

Počeli smo ubrzo osjećati njegov ubrzani ulazak u naše šumeće šare
i izmicitati
mu
najžeće atmosfere. Sve je to nježno čagalo rockandroll i zato je
elektronska metodika ljudljenja oslanjala blues na lutajuća zrakasta
osjećenja
Odlazili smo,
a on je šutke nanosio naše margine na svoje obuze, rasipao
pršnjave zaborave u ljubičastozelene pramenove kose
i ljutito ponavlja skokove i doskoke,

ponavlja maženje rastepenih trakova našeg sve otopljeni jeg odsuća,

činio nešto!

Možeš li opet skratiti

zalet?

Odrediti
površinu kao terminološku debljinu ili bakinu čokoladiranu kakao-šnitu,
možeš li ti dovoljno dugo vikati, toliko da se boje oneraspolože, uopće – čuju
i reagiraju ubrzanim nijemim anegdotama?

I, zašto ti tu sad ističeš neka obraćanja, oslovljavanja i neraspoloženja
kad su metalici najljepši u plesnim taktovima?

Future in the past – tekstovima.

I, zašto se razlijevaju ta
odbojna

šetnja slovčanih okomica? Zašto se ona živčano i bučnokockasto prevrču?

Zašto?

A zašto boje nisu pijanistica?

kvartet hermesovog povratka

ljubeta labović

DOLAZAK

U podzemju zaspivaju hipici
Drolje po bulevarama
Razigrani štakori u bolnici
Mladunci umorni od sljepila
Pod sjenkom krilatog lava
U opni lebdi zemlja
Oko zlatnog štapa igraju zmije.

Dolazi gavran-telegraf
Zloduh na mlaznim talarijama, –
Pripremite tamjan, med i kolače
Zadrhtite goli na izvoru.

Iz rafinerija zupci
Na raskršćima kamene gomile
Na zvonari paučina
Crno runo preko lire.

Dolazi skupljač komadića
Nosi atomski opasac

Otrovnu grančicu od palme

Kamen u pelenama

U špricevima san vječiti
I glavu od slonovače.

Nigdje neće pristati
Novi kovčeg sa kopiladima.

Čežnju za plavetnilom

Prekide oštrica dvoupeca
Zbijenu gomilu prekri hladovina:
(tvrdoglavli vlađaoci,
pjesnici, fariseji,
buržujke sa sklopjenim lepezama).

Duše sputane mokrom likom
Na sjenovitim splavovima.

Nad njima misionar
Razgrće iscrtni poklopac
Pokreće klatno u lobanjama
Visak niz grkljan
Vadi zdrave sekutiće.

Medu gromadnim vrhovima
Pas čuvan grize silikatnu kost.

(VEZANJE)

Medu oblaciima tražiš san
Prihvataš podmetnuti ljubav.
Za vrhovnim stolom
Zagledaš butine boginjama.

Mutno nebo
U srce šalje česticu
Sa ognjišta ustaje glasnik
(zmijsku omču drži za ledima)
Iz iznajmljene sobe izvode te

(VOĐENJE)

Sa obale gledam srebrne tokove
Put uz rijeku zaborava
Neman ništa na ustima
Skeležija je nemilosrdan
Ne da mi bez zlata preko vode.

Na ulazu mladi pokojnici
Podmičuju Kerbera coca-colom.
Može li biti da je Had na bolovanju?
Ili se penje na Bijelu Topolu?

Bacio si prokleti ugarak
Prestao da divljaš po metroima
Da nudiš salo i kosti.

Najzad je došao majstor
Sa alatoim i karikama,
Preostalo ti je jedino da mudruješ.

Raspored je idealan:
Na svakog živog po jedan orao.

tamna kora

radivoj stanicuk

IZ TAMNE KORE, OČE, IZLEĆEMO

Iz tamne kore, Oče, izlećemo.
Iz kosturnica, gnojiva, iz legla crva,
naš glas, visoko uzdignut, putuje.
Glas li je to straha pred prostorom,
krik li je, prigušen život?

Iz tamne kore, Oče, izlećemo.
Iz zajedničkog Tela to škrugut je rastanka
od večite naše kuće.
Van zaklona ljuštura, nagi smo, Oče,
nestalnom vetrnu izloženi.
Vetrovi li su glas naš što putuje,
a nikad ne stiže do obale?

Iz tamne kore, Oče, izlećemo.
Porinuti u bezmrne Vode,
neizreciva tišina smo:
prituljen govor – mir, što se kreće.

UMRTVLJEN NA PUČINI

Zaboravlja se, zaboravlja
huk koji smo slušali
i' slap se, prividno, zaustavlja.
Deca po pustoj plaži
više ne koračaju naga:
umrtvljen izvor ispod kamena
vodonosnu stijiju skriva:
dva srebrna goluba u prašini.

Ko nigda ne spozna da tajna su vrata
što ka zvezdu vode –
vrata zemna, puna treptaja,
zasvođen je, i hladan.
Kraj njega prolaze podzemne seni
i umrtvljen je na pučini.
Zaboravlja se.

Zaboravlja se, zaboravlja
kad svetlost se prosipa iz jednog ugla
kao ugao sam.
Niko poriče znalcima geometrije veština.
Niko se skriva iza okuke,
gde smo ravnici kao zemlja pod nogama.
Znači – ravnici!

Zaboravlja se, zaboravlja
učenje, vera i nada,
misao koja se nije mogla ustaviti,
pa sad odjekuje kao potmuli udar.
Vreme koje promiče –
vreme je što stoji.
Ko zver ne naslući u drugima,
doznaće je već sam.

Zaboravlja se, zaboravlja
ruka, zaustavljena
u polukružnom kretanju,
i višegodišnje bilje očiju nekih.
Ponavljamo se do bestidnosti
dok prah se osipa
na prestravljene, zverinje
oči u nama.

PJESAN O MOME TELU

Iz davnina dolećeš, o, moje Telo –
prastara, jedinstvena tvari!

Usavršeno između stvari i tvari,
provučeno kroz karike lanaca besputnih,
Ti nisi samo voznes nad Vodama
ni tihost njina u odricanju,
Ti si i tane u dva pravca
što stremi istodobno!

O, moje Telo –
pre svih sećanja poludela ptico –
žilo-kucavico u drhtaju –
duše bezimeni,
Ti si se slučio iz svesne namere
da se nadidu prostori!

Iz njih te suznim očima prate
rasuto lice Tvorca.

supa od zmije

pavel getejanc

SUPA OD ZMIJE

U prodavnici Blood
tražim svoju krvnu
plazmu
Dželat me prekida
i hladno procedi
Pesnicima krv
Ne menjamo
mogu vas poslužiti
jedino supom od zmije

Izašao sam napolje
sa poskokom u ždrelu

I sada urlam kao
divlja zver.

LEONARDO

Da Vinci preko
oglasa u Monde-u
traži novi model.

U Versaille-u
svi kustosi
su poludeli.

Mona Liza piće
crno vino

JA

Kada mi vetrar mrsi kosu
moje divno lice
napušta mi lobanju.

Ja hoću da budem voljen
ali ne mogu bez lica
ali ne mogu bez sebe.

Evo ide ludi konj.
Evo ide ludi konj.

KOŽA

Kroz pore epiderma
prolaze ljudi.

Kroz njihove pore
prolaze opet beli
listovi.

Beli listovi imaju
svoje pore kroz koje
ulaže pesme
i tu ostaju s nadom
da će imati korice
od pesnikove kože.

PRIRODA

U jednom danu postoji
samo jedan dan.

U jednoj noći spava
samo jedna noć.

Dan se rada,
noć se gubi.

I posle jedne godine
zastanemo jer je zabranjeno
brojiti dane u godini
danima i noćima provedenih
u slikanju mrtve prirode.

SOBA

Ja stanujem
u trouglastoj sobi,
obojenoj bojom mojih
očiju.

Popeh se na zid
da u njoj bude
više prostora.

Imam osećaj
da me varu
sa kuhinjom.

Krvavi osećaj.

KOSA

Ako vam padne
na ramena
objinite je zeleno.

Ujutru posle
obične kiše
rašće vam cveće.

S proleća nekim
je rasla korov
pa su poludeli.

agon

helena šantić

Moja majka je postala velika kneginja
kada je otac naredio
da moram umreći za nju.

I sagnuh se u njeno medunožje,
ona ne htede, reče samo:
»Otac će te ubiti.«

Postideh se pred bitnikom:
zar je smrt nasilje.
Dvocevka je za mene, vikaše,
grabulje ili pesničenje,
ali onda kad se domognem zasluga.

Majka mi je kneginja,
već tri generacije izvela je
je
srebrnjakom,
ja sam dole,
okopavam rane
i urezujem novu put
na iskljalu krv,
ovde više neko neće doći
i mogu se sada ovako čitava
igrati sa dvorskom послугom
i dobrim ludama sećiranja mene.

A kad čujem posle čekanja
oštropicu tvog krsta
i da sanduk mi režeš
harmonija je to
i da formira profesionalca
oglašava se tad
a vakuumom mi oslobadaš krik
baš ti,
uzeću te za svoje siroče,
reših,
pristani samo
da te gulim pincetom
i posle stavljam obloge.

O, zatvorski krugovi,
moja majka kneginja je,
a ja ruku pod ruku sa lešom
ostatke dosanjavam,
ne znam ni na koliko se
oljuštena opna leša obnavlja...

I usred besomučnog dijaloga
otac mi je ubio majku kneginju
i usvojio neodlučnu mene
od leša.

Završavao se ropac.
Tražili su me kao isporuku hrane,
ispipavali, bacali, glodali, drali,
preživeh kao sneg
što se katkad i ne vidi.
To se sve drugima dogodilo.